

Sygnatura akt I C 361/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2015 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Adamek-Rogowska

Protokolant: Justyna Ferenc

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 września 2015 r. w K.

sprawy z powództwa G. C. (...) .H.U (...)

przeciwko Ł. S.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego Ł. S. na rzecz strony powodowej G. C. (...) .H.U (...) kwotę 1 175,97 zł (jeden tysiąc sto siedemdziesiąt pięć 97/100 złotych) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 05.07.2014 r. do dnia zapłaty;

II dalej idące powództwo oddala;

III zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 478,78 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV wyrokowi w punkcie I i III nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt IC 361/15

UZASADNIENIE

Powód G. C. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) G. C. wniósł o zasądzenie od pozwanego Ł. S. kwoty 1 584,97 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 1 220 zł od dnia 14.09.2013r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu żądania twierdził, że w dniu 4.07.2014r. (...) s. c. przełała na niego dochodzoną pozewm wierzytelność. Wynika ona z zawartej przez pozwanego w dniu 8.05.2013r. umowy pożyczki. W związku z faktem, iż pozwany nie wywiązał się z obowiązku jej spłaty, została dokonana cesja na rzecz pośrednika (...) s. c. Dochodzona pozewm kwota obejmuje 1220 zł z tytułu niespłaconej pożyczki, 214,97 zł z tytułu odsetek, 50 zł z tytułu wezwań do zapłaty, 100 zł z tytułu kosztów windykacji.

Pozwany Ł. S. nie stawił się na rozprawę, ani też nie zajął stanowiska na piśmie, wobec czego sąd na podstawie art. 339 § 1 k.p.c. wydał wyrok zaoczny, którym powództwo uwzględnił jedynie w części. Fakt bowiem, że pozwany nie wdaje się w spór nie oznacza, że sąd jest zwolniony z oceny zasadności żądania opartego na twierdzeniach zgłoszonych w pozwie (zob. min. orzeczenia S.N. z 15.09.1967 r. w sprawie III CRN 175/67, Biuletyn S.N. 1974 nr 1 poz. 4, z 21. 05.1971 r. III CRN 99/71B. S..N. 1971, nr 7 -8, poz. 123, z 7.06. 1972, (...) 30/72, LEX nr 7094). Wątpliwości Sądu co do zasadności uwzględnienia żądania w całości przemawiały za przeprowadzeniem postępowania dowodowego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8.05.2013r. pomiędzy U. K. zwaną pożyczkodawcą reprezentowaną przez M. C., G. C., A. G., A. Z. prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą (...) spółka cywilna M. C., G. C., A. G., A. Z. z siedzibą w T., zwanych dalej pośrednikiem będącego zarazem poręczycielem w imieniu, którego działała K. J. a Ł. S. została zawarta umowa pożyczki. Zgodnie z zapisem umowy jej przedmiotem było udzielenie pożyczki gotówkowej w kwocie 1220 zł. Od kwoty pożyczki pożyczkodawca pobrał w prowizję wysokości 5 % kwoty pożyczki tj. 61 zł. Umowa przewidywała ustanowienie zabezpieczenia, którego koszt ustalono na 259 zł. Zabezpieczeniem pożyczki - według zapisu umowy - było poręczenie spłaty pożyczki przez pośrednika. Kwota prowizji i udzielenia zabezpieczenia wysokości 320 zł miała stanowić całkowity koszt pożyczki. Rzeczywista roczna stopa procentowa pożyczki wyniosła 12 392,36 % w stosunku rocznym. Pożyczkobiorca zobowiązał się zwrócić kwotę pożyczki w dniu 31.05.2013r. Niespłacenie pożyczki w terminie skutkowało uznaniem zadłużenia za przeterminowane i naliczaniem odsetek w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP.

W przypadku niezwrócenia przez pożyczkodawcę w ustalonym terminie pożyczki pośrednik mógł wszcząć postępowanie windykacyjne, którego koszt ponosił pożyczkodawca. Za wezwanie do zapłaty ustalona została opłata wysokości 50 zł, za czynności windykacyjne 100 zł miesięcznie.

Dowód: umowa pożyczki k. 20

W dniu 5.09 2013r. pomiędzy U. K. jako cedentem a (...) s.c. M. C., G. C., A. G., A. Z., jako cesjonariuszem, w imieniu którego działała I. K. została zawarta umowa przelewu wierzytelności. Jej przedmiotem była wierzytelność w stosunku do pozwanego Ł. S. na kwotę 1424 zł wynikająca z umowy pożyczki z dnia 8.05.2013r.

Dowód: umowa przelewu k.23

Pismem z 17.06.2013r., wysłanym pozwanemu drogą pocztową, został on wezwany do zapłaty kwoty 1280 zł z tytułu umowy pożyczki.

Dowód: wezwanie k.21

W dniu 4.07.2014 r. pomiędzy M. C., G. C., A. G., A. Z. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) s. c. a G. C. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) została zawarta kolejna umowa przelewu wierzytelności, wynikającej z zawartej z pozwanym umowy pożyczki, określonej na kwotę 1584,97 zł. Kwota ta obejmowała 1220 zł z tytułu niespłaconej pożyczki, 214,97 zł z tytułu odsetek, 50 zł z tytułu wezwania do zapłaty, 100 zł z tytułu kosztów windykacji. Cena z tytułu sprzedaży wierzytelności pokrywała się z wysokością przelanej wierzytelności.

Dowód: umowy przelewu k.10

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie pozwany zawierając umowę pożyczki działał jako konsument. Ochrona konsumentów jako słabszej strony stosunków zobowiązaniowych znalazła swoje odzwierciedlenie nie tylko w przepisach ustawowych, ale i w art.76 Konstytucji RP, zgodnie z którym władze publiczne chronią konsumentów, użytkowników i najemców przed działaniami zagrażającymi ich zdrowiu, prywatności i bezpieczeństwu oraz przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi. Zakres tej ochrony określa ustawa. Zawierając przedmiotową umowę pożyczki z pozwanym posłużono się wzorcem umowy wykorzystywanym przez powoda - co sądowi wiadomo z urzędu - przy zawieraniu umów pożyczki.

Zgodnie z art. 385 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, jeżeli zostały sformułowane jednoznacznie. Nie uzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu.

Wynagrodzeniem za korzystanie przez pożyczkobiorcę z pożyczki są zasadniczo odsetki, których górny pułap w celu zapobieżenia lichwie został wyznaczony przepisem art.359 par.2 k.c. jako czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP.

Z treści umowy zawartej z pozwanym wynika, że jej przedmiotem była pożyczka wysokości 1220 zł. Faktycznie jednak pozwany nie otrzymał takiej sumy bowiem poza prowizją w kwocie 61 zł, umowa przewidywała z tytułu zabezpieczenia pożyczki kwotę 259 zł, niejako „potrąconą” z ustalonej w umowie kwoty pożyczki. Dochodzone z tego tytułu żądanie jest nieuzasadnione. Brak jest dowodu na to aby doszło do zawarcia umowy poręczenia. Zgodnie zaś z art.876§1k.c. oświadczenie poręczyciela powinno być pod rygorem nieważności zawarte na piśmie. Nie został także przedstawiony żaden dowód potwierdzający faktyczne uregulowanie kwoty 259 zł z tytułu poręczenia.

Za mające charakter klauzul abuzywnych, a zatem nie wiążących konsumenta, należy uznać zapisy w umowie pożyczki przewidujące opłaty za wezwanie do zapłaty wysokości 50 zł oraz czynności windykacyjne wysokości 100 zł miesięcznie. Tego rodzaju należności powinny odpowiadać kosztom rzeczywiście poniesionym. Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z dnia 15.06.2012r., XVII Amc 5345/11 uznał za niedozwolone i zakazał jednemu z banków wykorzystywania min. postanowienia dotyczącego opłat za wysłanie wezwań do zapłaty w wysokości 15 zł. Klauzula w tym zakresie jest zapisana w rejestrze klauzul niedozwolonych pod poz. 5331. W wyroku Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 16.01.2013r., (...), za niedozwoloną została uznana opłata za wysłanie monitu w wysokości 10 zł. Decyzją z 8.09.2014r., nr (...). Z kolei w wyroku z 19.12.2014r., (...), Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów za niedozwolony uznano zapis ustalający opłatę za bezpośrednią wizytę w miejscu zamieszkania klienta w przypadku nieterminowej spłaty w wysokości 50 zł.

Prawomocne wyroki w zakresie klauzul niedozwolonych korzystają z prawomocności rozszerzonej, stosownie do art.479⁴³ k.p.c. i sąd uwzględnia je z urzędu. Z tych przyczyn, w sytuacji kiedy powód nie wskazał rzeczywistych kosztów poniesionych w związku z niewywiązaniem się przez pozwanego ze spłaty, sąd nie uwzględnił także naliczonych kwot z tytułu wezwań do zapłaty oraz kosztów windykacji.

W konsekwencji żądanie podlegało uwzględnieniu na podstawie art.720 § 1 k.c. i 510 k.c. w zakresie niespłaconego kapitału i odsetek w kwocie 1175,97 zł. Z dochodzonej sumy z przyczyn opisanych wyżej nie uwzględniono kwoty 259 zł z tytułu zabezpieczenia pożyczki, 50 zł z tytułu wezwania do zapłaty, 100 zł z tytułu kosztów windykacji (...),97-150-259).

Postanowienie o kosztach wydano na podstawie art.100 k.p.c. , zasadzając je proporcjonalnie do uwzględnionego żądania (647x74%).